

LBPPIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEWIS, KAYVION

Gambitul hoților / Kayvion Lewis. - București : Bookzone,
2024

ISBN 978-630-305-224-3

821.111

Traducător: **Camelia Ghioc**

Redactor: **Roxana Nacu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THIEVES' GAMBIT

Copyright © 2023 by Kayvion Lewis

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

KAYVION LEWIS

GAMBITUL HOȚILOR

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

UNU

Un Quest nu poate avea încredere în absolut nimeni pe lume – cu excepția unui alt Quest.

Deci când un Quest, în special Mama Quest, îmi spune să mă sucesc și răsucesc ca un Twizzler înnodat covrig, într-un dulap așa de mic încât ar fi ilegal să ții un câine într-o cușcă de dimensiunea asta, am *încredere* că o face pentru un motiv serios. Sau măcar pentru că obiectul furtului o să merite efortul.

Dacă eram o persoană normală, până acum nu mi-aș mai fi simțit picioarele. Dar se pare că antrenamentele intense pentru flexibilitate la care m-a supus mama sunt foarte utile pentru o lucrare de genul ăsta.

Stăteam înghesuită aici, în dulap, în aripa izolată a conacului, de vreo trei ore, uitându-mă pe contul meu fals de Insta. De câteva luni, devenisem mai dependentă de urmărirea obsesivă a conturilor despre viața la cămin decât de dramele coreene de pe Netflix.

La miezul nopții, când bateria mi-a scăzut sub 20 la sută, a trebuit să mă opresc. Mama m-a avertizat să nu o consum pe chestii irelevante – dacă îi ratam mesajul, eram mâncată. Așa că m-am mulțumit să bat nerăbdătoare darabana cu degetele înmănușate, până mi s-a luminat ecranul.

În atenția domnișoarei Rosalyn Quest, Invitație la Gambit

Însă nu e mesajul de la mama – un e-mail? Să fi primit, în sfârșit, răspuns de la unul din cursurile de vară pentru gimnaști? Acum câteva zile trimisese e-mailuri la o mulțime de cursuri de vară organizate pentru liceeni de către facultăți. O făcusem în toiul nopții, când casa noastră părea mai pustie ca niciodată și gândul de a petrece săptămâni în șir în forfota unui campus universitar cu alți puști de vârsta mea era mai îmbietor ca oricând. Niciunul nu îmi răspunsese până acum. Începeam să mă tem că mă prinseseră cu mâta-n sac când se uitaseră la foaia matricolă pe care am falsificat-o în viteză pentru a mă putea înscrie.

Înainte să deblochez ecranul, mi-a apărut o notificare de mesaj. De data asta *era* de la mama. Parcă a simțit la ce mă pregăteam să mă uit și mi-a dat virtual peste mână.

E rândul tău.

E-mailul putea să mai aștepte.

Am crăpat puțin ușa dulăpiorului, strecurându-mi degetele sub ea astfel încât să preiau din presiunea pusă pe balamale, ca să nu scârțâie. Un truc simplu, dar pe care îl știam dinainte să știu să îmi scriu numele. Am aruncat iute o privire afară.

Coridorul era gol. După informațiile obținute de mama în timpul misiunii de recunoaștere, aripa asta era în mod normal goală; mama și celelalte menajere își petreceau cea mai mare parte a timpului lustruind vase în galeria privată din cealaltă aripă. Aici paza era mai slabă.

M-am furișat pe lângă camerele conacului cu paturi cu baldachin neatinse, biblioteci golașe și măsuțe fără nimic pe ele. Liniștea mormântală ar fi trebuit să îmi dea fiori, dar eram obișnuită cu casele pustii. Dacă închideam câteva clipe ochii, aș fi putut crede că eram înapoi pe Andros, în casa familiei noastre.

Urmând planul casei pe care îl memorasem, am ajuns la parter, într-un soi de cameră de zi, unde mi-a

atras atenția un scrin vechi cu tăblia plină de poze înrămate. Niciuna din celelalte camere nu avea ceva așa de... personal.

Am luat rama aflată cel mai departe de mine. Un grup de studenți pozează bucuroși pe treptele unei clădiri din cărămidă roșie. În colțul de jos, cu scris negru, ordonat: *Anul întâi*.

Amintiri. Relații. Puteam fura poza, dar pe acelea nu le puteam fura. Dacă le voiam, trebuia să le obțin pe ale mele. Departe de casă. Departe de mama.

Un sunet moale m-a făcut să îngheț.

Am pus la loc fotografia și m-am ascuns după canapea. Lăsată pe vine, mi-am desfășurat arma preferată. Clanul Quest nu se dă în vânt după pistoale – nu trec neobservate. Mama poartă la ea un cuțit și spune că buni avea pe vremuri o colecție de seringi pline cu sedative cu acțiune rapidă, pe care le putea arunca în jur cu precizia cu care un chef de cinci stele aruncă mirodenii în mâncare.

Eu bănuiam că nu aveam tăria să împlânt o lamă – sau un ac – în carnea cuiva, așa că am adoptat în schimb brățara meteor. E ușor să îmi înfășor pe încheietură toată lungimea zalelor, iar greutatea cât o cireasă din metal de la capăt se fixează perfect într-un inel magnetizat pe care îl port pe degetul mijlociu. E mai ușor de trecut cu ea prin punctele de control decât cu o lamă, iar în mâinile mele e la fel de eficientă, dacă nu chiar la fel de letală, ca un cuțit.

Lipăitul s-a apropiat.

Parcă nu era pază pe-aici.

Am tras brațul înapoi ca să îmi arunc lanțul în jurul gâtului cuiva și mi-am înăbușit un hohot de râs. Cea mai drăgălașă pisică din lume a sărit pe canapea. O siameză cu blană nisipie care parcă își înmuiase lăbuțele și își frecase capul cu cenușă. A clipit la mine cu ochi de un albastru intens, apoi a sărit pe covor și a început să toarcă, frecându-se de picioarele mele.

Mi-am înfășurat brățara la loc pe încheietură și am scărpinat-o după urechi. A mieunat și s-a rostogolit pe spate. Cred că nu mai fusese așa de fericită de vreo lună.

Când eram mică și mama era plecată la lucrări care durau mai mult, mă uitam non-stop la vloguri despre adopții de animale. Asta înainte să îmi dau seama că nimeni nu avea să pună vreodată piciorul în casa noastră dacă nu avea sânge de Quest în vene – inclusiv animalele.

Pisicile siameze sunt populare fiindcă sunt superbe, dar pe de altă parte, suferă foarte mult când sunt singure. Fără companie, tind să nu trăiască prea mult. Aveam senzația că proprietarului acestei case izolate nici nu îi trecuse prin cap să aducă un prieten pentru pisica lui.

Când mi-am continuat drumul, pisica m-a urmat, sfichiind fericită din coadă. Am înghiontit-o ca să plece. Oricât era de drăgălașă, un tovarăș felin nu făcea parte din plan. M-am răsucit pe călcâie și am luat-o la fugă. Următorul coridor era despărțit de acesta prin uși glisante de sticlă. Le-am închis cu un clic înainte ca pisica să apuce să treacă prin ele. A mieunat pe un ton suficient de scăzut ca să îmi rupă inima, apoi a fugit.

Acum, că plecase, am deschis iar ușile, ca să nu observe cineva de la pază că era ceva schimbat.

Harta din mintea mea m-a condus către o încăpere cu draperiile date larg în lături. Luna și stelele cerului kenyan aruncau suficientă lumină ca să văd că era o cameră decorată standard. Mobilier scump. Artă de bun-gust pe pereți. Un pat în care nu dormise nimeni niciodată. Încă o cameră pentru fantome.

Pe noptieră, o vază stingheră.

Porțelan din perioada Qianlong, circa 1740. Valoare estimată: irelevantă. Singurul preț care conta era suma oferită de clientul nostru ca să o extragem din colecția rivalului său și să o aducem într-a lui. Acum o săptămână, vaza asta a fost expusă în galeria privată din cealaltă parte a conacului.

Până ce mama a început să lucreze aici ca menajeră.

Pe asta a botezat-o Operațiunea Puzzle. Bucătică cu bucătică, a strecurat în casă frânturi dintr-o copie și apoi a asamblat-o. Pentru o persoană cu talentul mamei, înlocuirea celei reale cu falsul a fost floare la ureche. Din păcate, proprietarul se temea – pe bună dreptate – să nu fie furată. Cei de la pază percheziționau angajații în fiecare zi la plecare. Mama putea muta vaza în casă, dar nu avea cum s-o scoată din casă.

Aia era treaba mea.

Am tras de sub pat caseta lăsată de mama. Interiorul căptușit era perfect ca să amortizeze șocurile. Sfat de la o profesionistă: dacă nu ai o soluție ca să-ți scoți produsul intact, nici nu te mai obosi.

Ceva a zornăit în vază când am luat-o de pe noptieră. Am răsturnat-o și mi-a căzut în palmă un șirag de diamante. Am dat ochii peste cap. Mama are atâtea brățări cu pietre, că dacă le-ar purta pe toate ai vedea-o de pe Marte. Dacă o întrebam de ce îi trebuie atâtea, se mulțumea să-mi răspundă cu un *De ce nu?*

În lateralul casetei era bine pus în burete un indicator cu laser. Am îndreptat raza direct în senzorul de mișcare aflat într-o parte a ferestrei. Ce e interesant la senzorii de mișcare e că poți să îi păcălești pe majoritatea cu un laser luat de pe Amazon cu cinci dolari. Detectează mișcare numai atunci când ceva le întrerupe raza care îi conectează unul de altul, așa că am avut grijă să creadă că raza era acolo, ținându-mi laserul îndreptat direct spre senzor cât m-am strecurat afară pe geam. Trucurile simple funcționează cel mai bine. Mi-ar fi fost mai greu dacă băteau fereastra în cuie. *Un pic* mai greu.

În vreo șaiszeci de secunde eram afară, pe pervaz, ca Fata Păianjen. Am strâns caseta între picioare și mă pregăteam să trag geamul în jos, când ceva a năvălit în cameră.

Ceva disperat să iasă afară.

Pisica a făcut un salt pe lângă mine direct pe gazon. Aterizând... în fine, ca o pisică. Slavă Cerului că încă mai aveam laserul fixat în senzor, altfel nu ar fi fost prea bine pentru mine.

Mieuna neîncetat, implorându-mă să cobor ca să mă joc cu ea. Trebuie să recunosc că era insistentă.

După ce am închis fereastra, m-am cățarat pe zidul de cărămidă până la camera ce supraveghea pajiștea. Aveam zece secunde să o împiedic să se întoarcă spre mine. Nu era timp de finețuri. Am smuls cablul mai gros care ieșea din zid. Camera s-a oprit din mișcare, înțepenită până venea cineva s-o repare. Să sperăm că mult timp după plecarea mea.

Pisica mieuna în continuare ca nebuna.

— Gata, vin, am spus.

Și acum vorbeam cu pisicile. Dar nu era ca și cum avea să mă audă camera, fiindcă transmitea doar imagini – mama notase seriile camerelor înainte de operațiune ca să le caute specificațiile tehnice.

Am sărit jos. Pisica s-a frecat iar de picioarele mele. Cum să rezist? Am luat-o de jos cu brațul cu care nu țineam caseta și am lăsat-o să se topească de fericire la pieptul meu.

M-am îndreptat iute spre motocoasele de uz industrial, care așteptau aliniate, pregătite să pornească dimineață. Micul compartiment de depozitare, de un metru douăzeci pe șaiszeci, aflat sub banchetă, fix deasupra motorului și în spatele sacilor de îngrășământ, avea să-mi fie apartament pentru următoarele câteva ore.

M-am uitat spre orizont, unde iarba vălurindă a savanei și tufișurile de salcie de râu se întâlneau cu cerul presărat cu stele. În astfel de momente înțelegeam de ce trei generații din familia mea erau îndrăgostite de profesia asta care ne purta în toate colțurile pământului.

Dar nu aveam parte întotdeauna de nopți înstelate și adieri răcoroase.

— Știi că nu te pot lua cu mine, da?

Pisica a scos un sunet moale când am scărpinat-o deasupra cozii.

— Măcar ai o priveliște frumoasă, nu?

A mieunat și poate că îmi pierdeam mințile, dar jur că parcă spunea în pisicește: „Tu vorbești serios?” Am pus-o jos și am împins într-o parte sacii cu îngrășământ, apoi m-am pliat în spațiul mic, ținând caseta strânsă la piept. Totul mirosea a benzină și a mucegai. Dar asta e. Mama mi-ar spune să mă gândesc la un laptop nou. Codițe împletite de cinci sute de dolari. Adidași la comandă pe care nimeni, niciodată nu avea să mă vadă purtându-i, în afară de ea și tușica.

Am tras la loc sacii de îngrășământ, dar pisica s-a strecurat printr-un spațiu mic dintre doi saci. S-a instalat pe caseta de pe pieptul meu, continuând să toarcă și să miaune.

— Vrei să te fur și pe tine, așa-i?

M-a lins pe obraz. Bine, putea să rămână. O vreme. M-am întrebat cât avea să îi ia proprietarului să observe dacă *chiar* o furam.

Din ascunzătoarea mea, am zărit o licărire de lumină. Nu, două lumini? Cineva patrula pe pajiște. Au venit mai devreme... Să se fi declanșat vreo alarmă? Să fi observat camera?

Torsul pisicii parcă era un motorăș de ventilator. Voiam să o fac să se oprească, dar cum faci o pisică să tacă?

Mi-am dus mâna la brățară ca să o desfac. Părea că se îndreptau spre mine. Cum naiba aveam să țâșnesc de aici suficient de repede ca să-i iau prin surprindere?

Fir-ar.

— Nala...

Un bărbat a plesăit din limbă. Crăntănele au zornăit într-un borcan.

— Unde ești, răzgâiată mică?

Ei, fir-ar să fie!

Am încercat să o împing afară pe Nala, dar ea tot sărea înapoi pe casetă, torcând și *mieunând*.

Apoi mi-am mai amintit ceva despre siameze. Tot ele sunt și cea mai gălăgioasă rasă de pisici.

— O aud, a spus alt bărbat. Cum a ieșit din casă?

Celălalt tip a pufnit.

— Habar n-am. Tâmpita asta de mătă încearcă mereu să fugă. O s-o închidem într-un dulap până se întoarce șefu'.

Cu toată ființa mea, am implorat-o în gând pe Nala să tacă. De ce nu a fugit când a evadat pe fereastră și gata? Până acum era departe. Mă mustra conștiința când mă gândeam cum o să stea speriată zile în șir, închisă într-un dulap. Dacă s-ar opri odată din miorlăit, aș lua-o cu mine. La naiba cu ce vrea mama.

Dar nici gând să tacă.

Și ei se apropiau.

Iartă-mă, Nala. Am dus brațul la spate ca să scot laserul din buzunar. Am proiectat punctul roșu pe casetă și, într-o secundă, pupilele i s-au dilatat și mușchii s-au încordat. Reflexe pisicești – activate. Fasciculele lanternelor s-au îndepărtat o clipă de motocoase și, simțindu-mă mai de rahat decât mă așteptam, am îndreptat laserul spre zidul conacului. Nala a țâșnit afară gonind prin iarbă spre punctul de lumină și direct în câmpul vizual al urmăritorilor ei.

— Am prins-o!

Scuipăturile disperate ale Nalei au umplut tăcerea nopții. Se lupta din toate puterile, dar deja pierduse.

Lumina lanternelor a dispărut. Totul a dispărut, cu excepția respirației mele ușoare.

Detestam ce i-am făcut pisicii. Dar era bine să știe că nu poți să ai încredere în nimeni.

DOI

Primele cuvinte care îi ies mamei din gură după o lucrare nu sunt niciodată: „Ross, ești bine?” În schimb, mă întrebă: „Ai reușit?”

M-am rostogolit din motocoasă, aterizând fix la picioarele mamei. Să trecem peste faptul că fusesem cât pe ce să mor de insolație și aproape sufocată de gaze de eșapament în ultima jumătate de oră, când motocoasa se pusese în mișcare. Eram teafără. Dacă eram vie și alături de ea, atunci eram bine. Obiectivul era tot ce conta.

— Ce fetiță exemplară, a spus mama deschizând cu un clic caseta și examinând trofeul.

Părea cu totul altă persoană, deghizată astfel în combinezon de grădinar. Foarte diferită de imaginea ei tipică, de personaj negativ rafinat, chiar și după ce a scos brățara cu diamante din vază și și-a pus-o pe mână.

Mama a oftat, privind cum diamantele brățării dansau în soarele dimineții. Trebuia să recunosc că i se potriveau. Era o frumusețe din aceea frapantă. Extensii lungi și gene false de bun-gust. Șolduri late și o talie subțire pe care adora să o accentueze – total opusul constituției mele mai subțiri. Avea un stil vestimentar teatral, nu chiar la nivel de haină de blană și tocuri cui, dar suficient cât să întoarcă întotdeauna capete, atunci când mergeam pe undeva unde se putea fâli fără rezerve.

De aici și dragostea pentru diamante. Adică pentru orice o putea face să sclipească și mai tare.

Mama și-a lipit în fugă buzele de fruntea mea. Mirosea a iarbă tăiată și benzină, dar probabil că eu miroseam mai rău.

— Exemplară ca mama mea, am spus, fiindcă știam că avea să îi placă la nebunie, apoi am sărit pe bancheta șoferului, făcându-i și ei loc.

Cu un zâmbet mulțumit, care probabil că avea mai mult de a face cu complimentul decât cu succesul operațiunii, a pornit motocoasa și ne-am îndreptat spre marginea proprietății, unde mă așteptau un jeep off-road, apă și aer condiționat suficient de rece încât să mă facă să plâng de recunoștință.

Mi-am lipit fruntea de gura de ventilație a mașinii.

— După asta putem merge într-un loc mai răcoros, ce zici?

De la volanul jeepului, mama mi-a cântărit din ochi adorația pentru aerul rece ce venea prin ventilație.

— Poate în sudul Argentinei? Sau în Alpi?

— Efectiv abia am terminat o lucrare. Asta ca să nu mai pomenesc de familia Boschert.

Auzisem că nu fuseseră deloc încântați de ultimele noastre operațiuni din Danemarca și Italia, prin care le-am ruinat monopolul neoficial pe care îl aveau pe piața furturilor de mare valoare din Europa. În lumea imperiilor conduse de familii de hoți, nu putea exista decât un singur rechin. Sau măcar unul singur pe continent.

M-am forțat să mă las pe spătar, am luat încărcătorul și mi-am băgat în priză telefonul mort. Privirea piezișă pe care mi-a aruncat-o mama mi-a spus că îmi dezaproba gestul. Purtam o conversație, deci trebuia să îi acord toată atenția.

— Noroc că am prefera să fim surprinși furând bijuterii unicat decât frământându-ne pentru ce dorește familia Boschert.

A ridicat către mine o sprânceană perfect conturată, așa că am încuviințat din cap, oferindu-i astfel aprobarea pe care o aștepta.

O idee mi s-a aprins în minte.

— Păi, dacă vrei să luăm mai multe lucrări în Europa, logic ar fi să avem pe cineva care să își facă relații acolo. Poate dacă m-aș duce o vreme la școală acolo, ca acoperire, cum ar veni, ar fi o ocazie foarte bună, nu?

Mi-am ținut respirația. Probabil că existau modalități mai subtile să aduc iar vorba de faza cu plecatul. Toată viața mea nu fusesem nicăieri fără mama sau tușica — și fusesem într-o mulțime de locuri. În urmă cu câteva luni, când făcusem șaptesprezece ani, când alți copii din Bahamas termină liceul, am crezut că avea să înceapă să fie mai puțin... știți voi.

— Hm... poate că nu.

Mama se uita drept înainte, la șoseaua goală și ierburile savanei. Am așteptat o continuare. Un motiv, ceva. În schimb, a spus:

— Când ajungem acasă, lenevim o săptămână întreagă și ne uităm la ceva prost, bine, iubito?

Am zâmbit forțat.

— Mișto.

Mulțumită, a ales un playlist din telefon și a dat volumul tare. Ecranul meu s-a luminat. Un e-mail. De la unul dintre programele de vară.

L-am citit, întorcând ecranul în așa fel încât să nu îl vadă mama.

Îți mulțumim că ai aplicat la Tabăra de Gimnastică de Înaltă Performanță. Ne face plăcere să te invităm la a doua serie (1 iulie – 28 iulie), sau dacă nu e prea din scurt, mai avem un loc în prima serie (2 iunie – 29 iunie). Ca program național cu renume, suntem încântați să atragem în fiecare vară zeci de tineri atleți talentați, pasionați să creeze legături de prietenie cu alți colegi din domeniu. Sperăm că vei decide să ni te alături pentru această experiență unică.

E-mailul continua cu detalii despre cazare și costuri și informații de contact. Cu cât citeam mai mult, cu atât mai greu îmi era să-mi controlez expresia feței. Vrăjeala mea de foaie matricolă și notele de concurs falsificate chiar dăduseră roade. Puteam să fiu acolo... într-o săptămână, dacă voiam. Era abia 26 mai.

Nala ar fi trebuit să fugă de paznici când avusese ocazia. Acum era captivă. Nu aveam de gând să fac aceeași greșală.

Am tastat răspunsul: **Mi-ar face mare plăcere să vin!**

Mama cânta versurile melodiei rap ce urla din boxe, înghiontindu-mă în umăr ca să cânt și eu. Ca de obicei, am ținut buzele și m-am prefăcut că mă opun înainte să încep și eu. Pe un vers despre „gheață” pe mână și-a scuturat noua brățară cu diamante și am început să râd. Pe dinăfară, totul era neschimbat. Aceeași veselie post-operațiune. Aceeași eu, aceeași ea. Dar lucrurile nu puteau rămâne veșnic așa. Aveam senzația că tocmai îmi schimbasem cursul vieții, chiar sub nasul mamei, și ea nu observase.

M-am uitat prin Inbox. Unde era e-mailul ăla pe care l-am primit înainte să îmi dea mama mesaj? Ciudat. Asta dacă nu era în mailul meu personal...

Contul de e-mail impenetrabil ca o cutie neagră. Cel pe care familia mea accepta lucrări. Accesibil numai prin Deep Web și sută la sută imposibil de găsit și hackuit – așa

mi-a explicat mama când aveam opt ani. Aveai nevoie de o parolă doar ca să poți trimite un e-mail către el. Nu primeam *niciodată* notificări de la cutia neagră. Ar fi trebuit să fie imposibil.

Am tastat cele cinci parole consecutive pentru cutia neagră.

Mesajul era acolo. Tot nedeschis. Probabil că mama încă nu a verificat mailul.

Îmi simțeam inima în gât. Cineva trimitea un e-mail în cutia neagră numai pentru mine?

Bună, Rosalyn Quest,

Felicitări pentru că ne-ai stârnit interesul. Ești invitată să participi la ediția din acest an a Gambitului hoților.

Competiția va începe peste o săptămână. Anticipăm că va avea o durată de două săptămâni. Te rugăm să ne contactezi pentru a face toate aranjamentele.

– Organizatorii